

[Arne Melchior]

er blevet i en række sager, og så må de undersøgelseresultater, der kommer ud af undersøgelser, man selv har stemt for og selv har igangsat, tages alvorligt.

Det var mine alvorsord og min hilsen i dagens anledning til Granberg og Co.

I øvrigt vil jeg i ambisagen gerne gøre opmærksom på et par ting, som andre har strejket. I virkeligheden havde regeringen jo i lang tid en god sag. Kommissionen tilskrev regeringen den 29. januar 1988 og bad om hurtigt svar. Det fik Kommissionen, nemlig den 2. marts 1988, og så foretog Kommissionen sig ikke mere. Det tjener efter min mening EF og EF-Kommissionen til hæder, at den ikke foretog sig mere. Der gik 15 måneder, før der skete noget nyt, og det skete så bare, fordi der var et par danske firmaer, der havde anlagt retssag i Danmark; så kom den berømte åbningskrivelse i maj måned 1989. Regeringen havde på det tidspunkt en god sag. Den var blevet bedt om et hurtigt svar, fordi loven allerede var i kraft. Den svarede hurtigt, der kom ingen yderligere reaktion. Efter normal EF-Kommissionspraksis er det ensbetydende med indforståethed. At dommen så senere kommer til et andet resultat, er en anden ting.

Jeg skal opholde mig et øjeblik ved dommen. Jeg mener, det er en forkert dom – det har jeg vel lov at mene. Domme skal vi rette os efter, men jeg mener, det er en forkert dom. Og det ser jeg at statsministeren tilsyneladende ikke er helt uenig i. Men så vil jeg sige, at jeg mener ikke, regeringen har været godt repræsenteret af den eller de jurister, der har talt Danmarks sag over for Domstolen. Jeg vil gerne henvise til dommens § 22 på side 14, hvor der står, at Kommissionen havde advaret regeringen imod denne ordning, og på den baggrund ville man ikke give dommen frihed for tilbagevirkende kraft. Men dette er jo ikke rigtigt. I Kommissionens brev af 29. januar står der ingen advarsel. Der står, regeringen ved jo nok sådan og sådan og sådan, og så slutter det med, at før Kommissionen tager endelig stilling til sagen, udbeder den sig oplysninger af den og den art. Så får den de oplysninger, og så foretager Kommissionen sig fornuftigvis ikke mere.

Det er synd og skam, at der ikke er en appelinstans, for jeg ville gerne møde som Danmarks advokat og regeringens advokat over for

en appelinstans og få frikendt Danmark på dette område med hensyn til den tilbagevirkende kraft.

Jeg vil gerne gentage, hvad andre har været inde på, bl.a. hr. Peter Brixtofte, at »loven var nu int' så dårlig«. Det har vi også Det Fri Aktuets politiske kommentator Erik Meier Carlssens ord for i TV-Avisen i går. Det er ikke, fordi han skal være mere sandhedsvidne end så mange andre, men det er altså en opfattelse, mange i dette land har, at loven var ganske fornuftig.

Jeg tror derfor, denne sag har to lag. Det ene er: Har man handlet rigtigt? Og dér mener jeg, at den opfattelse kan man i hvert fald godt have haft, at man handlede rigtigt. Den anden del, det andet lag er: Har man informeret rigtigt? Dér er jeg noget mere i tvivl, og det er en medvirkende årsag til, at vi kan stemme for Socialdemokratiets dagsorden, selv om den har et par skønhedspletter af fortolkningsmæssig art.

At man er tømt for argumenter i regeringen, fremgår bl.a. af, at man hænger sig fast i, at Handelskammeret gjorde den og den indvending. Javel, men hvilket svar fik Handelskammeret fra regeringen? Nøjagtig det samme svar som Folketingets Skatteudvalg, nemlig: regeringen nærer ingen betænkeligheder. Må jeg sige til statsministeren: Havde det dog ikke været bedre – eller til skatteministeren kan jeg også vende det: Havde det ikke været bedre, hvis man havde svaret, at »trods en række betænkeligheder, som der er redegjort for dér og dér, vil regeringen anbefale lovens vedtagelse«, eller »betænkelighederne vurderer vi ikke så tungtvejende, at de bør hindre lovens gennemførelse«?

Det havde da været meget bedre, og jeg forstår egentlig ikke, at det ikke indgik i statsministerens tale i dag, men måske kan han selv eller skatteministeren senere på dagen rette op på det. Man har lov at sige undskyld en gang imellem, der er jo ingen, der er fejlfri, og der er ingen, der forlanger af vor regering, at den skal operere fejlfrit. Det er klædeligt at sige undskyld en gang imellem, og der er nok brug for at sige i denne sammenhæng, at der her er et uheldigt ordvalg, der har kunnet forlede politikerne, partierne til at bedømme sagen anderledes, end de ellers ville have gjort. Jeg synes, at statsministeren kunne tjene sin sag og regerin-